

Osobiste powody**Przełożył Miłosz Waligórski****Ujście**

Ptak albo cień wysoko na niebie
rozproszone dmuchawce
zielone gałązki nad rzeką
wszystko prawie zapomniane i przemilczane
ale na nowo dotykane i odkrywane

Nieważne czy w szczególe
czy w umykającej całości
przesuwają kawałek dalej
w stronę harmonii powietrza
a potem już czujesz, dokąd zabierane
jest wyplawione drzewo
jaki kolor ma opadający chrząszcz pływak
gdzie przebija jaskier i ziarnopłon

Nawet jeśli woda nie zdradza zmiany kursu
sprawa obranego kierunku jest pilna
(uświadamiasz to sobie tuż za brzegami)

ale od tego nie masz już odwrotu

Drżenie

W narastającej samotności tąki
unosi cię śpiew skowronka
jego rozwiązłe tony i świszczące pierze
daleko od metalicznej refleksji bez uczucia

tylko pradawnym odruchem
zostawić po sobie drżenie nieba

Przesunięcie

Pylek wplątany we włosy przerwany sen
poszatkwany dzień zależny od pogody
Wreszcie przybierze to formę nowego początku
– pobielony dom na niebieskawej podmurówce
przed nim ławeczka falujące drzewo
symetrycznie zachodzące na punkt przecięcia drzwi
drewniany włóknisty próg
pod nim porowata ziemia i nasiona zboża
przezroczyste okno kubek z wodą
powtórzone odbicia twojej głowy
na moim opuszczonym ramieniu
echo nigdy niezobaczonej kukułki
nawet w dzieciństwie teraz już w ogóle
uwierająca pod paznokciami glina

rozgniatanie woniejącego kminku
żeby twój opór nie zmienił się w ikonę

Osobiste powody

Wschodzę albo zachodzę
zawsze w stronę pęknięć pól
rybnych wód i kołysań drzew
i tego jedyne
a pewnie też ostatnie
I tak trzeba zaczynać od korzeni i wody
od trwania miłości
nawet jeśli czasem jej nie czuję
choć rutynowo przebijam
pod siniejącą korą drzewa

Powietrze wokół mnie przepuszczało noże
wszystko szorstkie i sterczące uładziły
twoje zostawione włosy
twoje białe mignięcie
pod kolejowym neonem

Dlatego jest to takie łatwe tylko z zewnątrz

Wyznaczanie trasy

Osiki wiszące z mgły
światła rzucone na powierzchnię
ale ich krótka iluzja rozprasza się
w nocnym widzeniu ryb

Dlatego też wszystko nagle się pokazało
w ostrych słonecznych obrazach
twoje kroki na kamiennej ulicy
jakby napierały na krótkość czasu
Nad Wagiem z powagą rozważam
ciemno sunące płycizny
piasek hamujący pęd nurtu
dotykany naskórek co noc
poddawany tarcu mroku

Na wyrotnym moście musisz się zawahać
przełot mokrych wron
a potem cienie na twoim układnym
kroku
przenikające kryzysy
ale nie z zimna suchego wietrznego
(strategia wymuszona starzeniem:
przeczekać)

Samoobserwacja

Jeśli chcesz zobaczyć krew przyschniętą
na kamieniach naprężone kolce
poskładane siano na zboczu
nie ujmuj żadnemu miejscu wagi

wtedy udziel ci się te najprzejrzystsze oczy
prześcigające mgły wieże i przyciężkie świtania

bo twoja niezdolność do zapominania
niesie ze sobą więcej ulgi niż groźby

Położenie

Przybywa objazdów zakrętów
i nocnych pytań

Dopiero latem zaczerpniesz
z jego przenikliwych tłąk
i oddalających się ujęć wód

Miasto z wielkiej płyty wyprzesz
myszołowem czyhającym na rozwodnionej gałęzi
wypukłymi cieniami
na drogach dojazdowych
i żwirowych groblach

Wciągną cię pod każdą powierzchnię jeziora
(na resztę świata masz z rybą
identyczne spojrzenie)

pytania na ostrzu noża zostają
wiszą jak rzeźnicze haki

Zobaczyć (przez śnieg)

Zobaczyć to wszystko
śnieg na wieży kościoła ewangelickiego
pomnik D.G. Licharda
już patynowego i niknącego
odchylającą się uliczkę z cukiernią
ciągle od nowa to w sobie przestawiać
te miedziane okapy dachów
ich przewidywalne odbicia światła południa
Zobaczyć to
jak przed ostatnim jasnym wspomnieniem
szczodrego drzewa
pozaziemskich zjawisk w nim i pod nim

Zobaczyć
nie opuszczać siebie ani innych
czuć wszystko do ostatniego kadru i dźwięku
(ucichający chrobot żwiru pod śniegiem)